

אם תשכחי את עצמך

אורית חזן

פרק 1

מירב

חושך. דממה. כולם ישנים. אפילו הציפורים עוד רדומות. מרגישה שאני האדם היחיד שלא מנצל את הזמן לשינה.

מביטה שוב על מסך הטלפון. השעה חמש וחצי. אני מפסיקה להתגלגל במיטה. למרות העייפות אני קמה.

צמרמורת עוברת בגופי ברגע שאני מניחה את הרגליים על הרצפה הקרה. מכניסה אותן לתוך נעלי הבית הפרוותיות. משפשפת את ידיי, מנסה להתחמם.

יש לי זמן. אני ניגשת למטבח, שתמיד נראה לי זר בבוקר. מוציאה מהמקפיא כיכר לחם, מפרידה פרוסות זו מזו, מניחה אותן להפשרה על השיש. מוציאה מחבת, ביצים, גבינות. מקשקשת. מציפה את הבית בריח של טיגון. מרעיפה גבינה וחביתה על הפרוסות. המלפפונים הם הבאים בתור. שוטפת אותם, מקלפת פסים דקים, שוכחת שהיה לי קר.

יש שלושה כריכים מוקפדים על השיש, לצידם מלפפונים חתוכים בשקיות, ואני מפזרת עליהם את אהבתי. לוקחת את דפי הממו שממוגנטים למקרר. רושמת להדס 'יום שמח'. ליאיר אני מציירת סמיילי גדול. לאריאל אני רושמת 'בהצלחה בלימוד'. לכולם אני חותמת עם לב שבתוכו רשום 'אימא'. החדר של הילדים חשוך. מארגנת להם בשתי ערמות על הספרייה את כל פריטי הלבוש, שמה בראש ערמה אחת כיפה, בשנייה סיכה.

העייפות מתלווה אליי. אני מנסה להתעלם ממנה. לשכוח את הלילה הלבן. בשש וחצי אני סוגרת מאחוריי את הדלת בשקט. אסור לי להעיר עכשיו אף אחד. ההסעה מחכה לי. יום חדש בשבילי, התחלה חדשה.

אני אוהבת התחלות, תמיד אהבתי. הן מחוללות בחיי שינויים לטובה, מובילות אותי קדימה. לעולם איני נרתעת או חוששת מהן. יש בהן אינספור הזדמנויות מרתקות והפתעות, ותמיד הן חיוביות.

נכנסת היום לפרויקט חדש, הזדמנות פז עבורי. תופסת אותה בשתי ידיים. יודעת שהיא יכולה לקדם אותי, להעלות משמעותית את השכר שלי ובעיקר לאתגר אותי.

אוהבת להגיע מוקדם. הבניין עדיין שקט, מאפשר להירגע מעומס הבוקר. אני עוצרת בקפיטריה, קונה לי שוקו טרי מוקצף וחפיסת קליקים לבנים, הממתק החביב עליי.

מוזרה לי ההתרגשות הזו.

אני מצלצלת לאריאל, הוא עונה בצלצול השני.

"התעוררת?" אין מאושרת ממני.

"לא. אני ישן חזק. רק הראש שלי התעורר. הדס ויאיר לקחו אותן לטרמפולינה... מזל שתמרי ישנה". השוקו לא עובר לי בגרון. משפריץ החוצה. מסתכלת שאף אחד לא ראה.

"ממש מצחיק". אריאל עייף.

"אריאל, הגיע הזמן לקום. אני לא צוחקת".

"קמתי".

אני עולה לקומה שבע, מעבירה את התג, הדלת לא נפתחת. אני דופקת, לא שומעים את הדפיקות. מבפנים יש צעקות, כנראה בין עובדי הניקיון. חבל שלא ביקשתי מספר טלפון של אחת העובדות כאן.

מתייאשת, יורדת למטה, מבררת עם הקב"ט למה הכרטיס לא עובר.

"כמובן, בעיות בהגדרה". הוא מכיר את כל הבעיות. אני נותנת לו את השם של ליזי. הוא מברר איתה. הכרטיס שלי, באורח פלא, עובר.

המעלית שוב לוקחת אותי לקומה שבע, שם אני נעצרת. מביטה בחלונות הזכוכית שזורקים אינסוף של אור. מטוס ענק מצליל את הבניין לרגע, בדרכו אל השמיים. מתעשתת, זורקת את כוס השוקו לפח יחד עם העטיפה של הקליק. מעבירה כרטיס. הדלת נפתחת לי.

אני מחייכת, מנופפת לשלום.

למנהלת יש חיוך ענקי על השפתיים.

אני נכנסת ברגל ימין אל החדר שלי במחלקה החדשה. הכול שקט. הקדמתי לבוא. ההתרגשות מנעה ממני שנת לילה רצופה, כמעט כמו ילדה לפני טיול שנתי. שונאת להרגיש ככה.

"שלום מירב, הגעת מוקדם, איזה יופי!" לליזי חיוך רחב, לחיים סמוקות וסנטר מחודד. המראה שלה לא מסגיר את הגיל. היא קמה ממקומה מול המחשב. השקט מופר, נשמעות רק נקישות העקבים על גבי רצפת השיש. היא מראה לי את המחשב שלי ואת פינת העבודה הריקה.

אני מחייכת שוב, היא מחייכת בחזרה וחוזרת למקומה. אני דוחפת את התיק לארון מאחוריי. גם הוא ריק. סוגרת את הדלת, מפעילה את המחשב

וקמה להכין את הקפה הנצחי. בלעדיו לא יכולה להתחיל שום בוקר, במיוחד בקרים מאתגרים.

"את יודעת שבצוות של הפרויקט יש שבע בנות. בטח את מכירה את חלקן". ליזי נכנסת למטבחון.

"כן, נכון, יצא לי להכיר אותן, ועם יעל למדתי בסמינר". אני מרתיחה את המים.

"המחלקה שלי מגובשת מאוד", היא מתגאה. "כולן חברות של כולן, עובדות בשיתוף פעולה נפלא, זה הכי חשוב בפרויקטים. כל אחת תורמת את כישרונותיה המיוחדים, וזה מה שהופך פרויקטים מוצלחים למעולים. כולם בחברה יודעים את זה". המים רותחים, אני ממלאת חצי כוס ומערבבת היטב.

"כן, נכון, באמת כולם שמעו את זה". אני מוזגת חלב. יוצאת בעקבותיה בחזרה למשרדים. המחשב כבר הגיע למסך הפתיחה ואני מתיישבת שוב במקומי.

"היי, איזה כיף שאת כאן. תנשמי עמוק, עובדים כאן קשה"... כרמית קורצת לי. פותחת מחשב צמוד אליי. אנחנו כבר מכירות. היא נחמדה.

כולן מגיעות, אומרות "שלום", מאחלות "בהצלחה רבה" ומזהירות מהעבודה הקשה, ממשימות ודרישות אינסופיות. המילה 'קשה' מאתגרת אותי וגורמת לחיוכי העקום להישאר דבוק לפנים.

ליהי

הראש שלו מונח על הכרית. העיניים שלו עצומות. ישן שינה של בוקר. אם אלטף אותו, הוא יתעורר. אצבעותיי מרפרפות על לחיו. ריסיו הארוכים רועדים, הוא פוקח עיניים.

"לא בוקר. נכון?" הקרניים מסנוורות אותו, הוא ממצמץ.

"בוקר, אבינדב".

"אני שונא את הבוקר". הוא מכסה את הראש בשמיכה, אני מדגדגת אותו. הוא קופץ, תופס את אצבעותיי.

"את אוהבת אותי?" הוא שואל. משהו לא מסתדר לו.

"הכי בעולם". יש לי הצהרות נחרצות.

"לא יכול להיות שאת אוהבת אותי, ואני שונא את הבוקר". הוא מנסה לבטא את מה שמרגיש.

אני מעמידה אותו על הרגליים, מפשיטה אותו במהירות לפני שיתנגד. מלבישה באותה מהירות.

מנשקת אותו על הלחי, הוא מנגב אותה. נגרר אחריי למטבח.

רון במטבח אחרי תפילה. התאומים בני השלוש-עשרה כבר יצאו בהסעה לתלמוד תורה. הוא סוחט לעצמו מיץ טרי מתפוזים שקטפנו רק שלשום מהעץ בחצר. המטבח מתמלא בריח הדרים. אני שואפת עמוקות, שיכורה. אבינדב מתיישב מול מיץ התפוזים ועוגיית הקוואקר הנצחית. אני מתיישבת לידו. לא מתאפקת, מוזגת גם לעצמי מהמיץ.

"קרה משהו אתמול בגן?" מביטה בו מחורר את העוגייה. מזמן לא היה מצוברח כל כך. הוא יושב מאחורי הסורג ושותק. אני רוצה להוציא אותו משם, רוצה שיניח לי לעשות את זה.

"בוקר טוב!" רון שוטף ידיים, מניף את אבינדב באוויר.

"אבא, אתה אוהב את הבוקר?" אבינדב שואל אותו. אני מנסה לרמוז לרון בעיניים, הוא לא שם לב.

"מאוד". אבינדב מאוכזב.

"גם אתה לא אוהב אותי". שוב מסתבך. רון לא מבין את הקשר.

"אנחנו אוהבים אותך מאוד", רון מנסה להסביר, "ולא מבינים למה אתה לא אוהב את הבוקר".

"אתה צריך להזדרז אבינדב, עוד מעט ההסעה מגיעה". אישוניו מצטמצמים, כאילו הכנסתי אותו אל מאחורי סורג. הוא שותה בלגימות ארוכות, איטיות. אני לא מאפשרת לאבינדב להסביר. מאוחר. מורידה אותו מהכיסא. הדקות האחרונות הופכות לחוצות. הכיפה נעלמת, מביאה כיפה חלופית. שורכת נעליים, שוטפת סנטר. מכניסה את הכריך לתיק. תופסת לו את היד ורצה איתו בשביל.

כמו תמיד, ההסעה כבר מחכה.

אבינדב

אימא הלכה מהר. היא החזיקה לי את היד. כך הספקנו את ההסעה, כשהיא זורקת נשיקה באוויר. רק כשהלכה וההסעה התחילה לנסוע, ראיתי את הכריך שלי מונח בסוף השביל.

רציתי להגיד לנהג שיעצור, אבל המילים שוב לא יצאו. אימא כבר הייתה בפתח של הבית, מנופפת ביד. היא לא יכלה לשמוע אותי. להסעה היו חלונות גדולים ושחורים.

הכריך נשאר מאחור, אף אחד לא שם לב אליו בכלל.

איך יכול להיות שאבא ואימא אוהבים אותי? אני כל כך שונא את הבוקר והם לא.

ישבתי לבד, הרגשתי איך העיניים שלי מתמלאות בדמעות. עצרתי אותן בכל הכוח מכל המילים שהפה שלי רצה להגיד ולא הצליח.

ההסעה הורידה אותי. נכנסתי לגן. הגננת בכלל לא שמה לב שאין לי כריך. בהפסקת אוכל בטח יהיה כזה בלגן והיא תהיה עסוקה עם הילדים האחרים.

ואז אני אשאר כל היום בלי אוכל.

ואני פוחד פתאום, פוחד להיות רעב.